

mitky, a k námitkám podaným po tého lhůtě se nepřihlíží (§ 4 poslední věta). Musí tedy propachtovatel míti v obdrženém oznámení podklad pro posouzení celého stavu věci. Vládní nařízení určilo z toho důvodu veškeré záležitosti, jaké má pachtýřův dopis míti, neboť nechtělo propachtovatele zatěžovati více než je třeba a nutiti ho, aby sám si sháněl materiál a přesvědčoval se, co na kterém z propachtovaných pozemků se pěstuje a dohadoval se, z kterého pozemku a z jakého důvodu (zda pro neúrodu obilnin či píce) pachtýř žádá slevu. Neobsahuje-li pachtýřův dopis (oznámení) všech těchto podstatných náležitostí, nelze jej považovati za náležité uplatnění nároku na slevu pachtovného ve smyslu § 4 zmíněného vládního nařízení. Tomu nevadí, že § 4 odst. 1 nejdříve uvádí, do které lhůty a jak má býti dopis odeslán a pak praví: »Zmeškání této lhůty má za následek ztrátu nároků«, a že teprve po této větě vypočítává náležitosti, které dopis pachtýřův má obsahovati. Celý prvý odstavec § 4 zmíněného vládního nařízení je nutno vykládati jako jediný celek a není-li vyhověno předpisu poslední věty, nejde o řádný dopis ve smyslu tohoto paragrafu a nezaslání řádného dopisu do 30 dnů rovná se zmeškání lhůty. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 8 téhož vládního nařízení, které nařizuje pod ztrátou nároku rovněž oznámení pachtýřovo, že žádá za slevu, a při tom v druhé části jediné věty, oddělené pouze středníkem, praví: »i tu platí přiměřeně ustanovení § 4 odst. 1 věty třetí«, z čehož plyne, že ustanovení § 4 odst. 1 věty třetí nepovažuje toto vládní nařízení za pouhou formalitu, nýbrž za podstatnou náležitost. Návrhy pachtýřů na úpravu pachtovného neměly však býti odmítnuty, poněvadž o námitkách propachtovatelů muselo býti podle § 11 zmíněného vládního nařízení v nesporném řízení jednáno. Správně mělo býti těmto námitkám vyhověno a vysloveno, že pachtýři nemají nárok na úpravu pachtovného. Tato formální vada usnesení prvního soudu byla opravena.

### Čís. 14443.

**Usnesení obecního zastupitelstva o výplatě novoročeného musí se státi za podmínek § 10 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 Sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 13. června 1935, Rv II 268/35.)

Žalobce domáhá se na žalované obci, v jejíž službách jest, výplaty novoročeného za léta 1930—1933 a poukazuje na to, že mu novoročné bylo již dříve, v letech 1926—1928, na základě usnesení obecního zastupitelstva vypláceno. **P r v ý s o u d** v této otázce uznal podle žaloby: **D ů v o d y:** Žalobce dostal po tři roky po sobě novoročné. Tento příjem mohl počítati mezi své řádné příjmy a podle toho se rozhodoval při konání služeb zaměstnavatelce a při tom, zda má setrvati dále v jejích službách. I když výplata novoročeného byla vždy usnesena obecním zastupitelstvem, stala se po oněch třech výplatách součástí služebních příjmů žalobcových, tím spíše, že zastupitelstvo žalované obce se při poslední výplatě novoročeného usneslo na tom, že žalobce už novoročné nedostane. Že žalobce nedostal novoročné v roce 1929, lze vysvětliti danou výpovědí a napjatým poměrem mezi stranami. **O d v o l a c í s o u d** potvrdil rozsudek prvního soudu, ztotožniv se s jeho vývody.

**N e j v y š š í s o u d** zrušiv rozsudky uvedl v otázce, o niž tu jde, v

## d ů v o d e c h :

Žalobce neměl smluvní nárok na novoročné. V letech 1926 až 1928 bylo mu novoročné vyplaceno vždy na základě zvláštního usnesení obecního zastupitelstva žalované obce. Výplata zvláštního novoročného zatěžovala zřejmě obecní rozpočet a usnesení o ní musilo se státi za podmínek § 10 zákona ze dne 12. srpna 1921 čis. 329 sb. z. a n., zejména zajištění úhrady. Právě tento přísný předpis zákonný bránil tomu, aby mohla vzniknouti nějaká zvyklost u žalované obce, jež by byla základem trvalého nároku žalobcova na novoročné. Neobstojí proto právní důvod, pro který soud odvolací toto novoročné přiřkl, i když jest nesporno, že zastupitelstvo žalované obce se usneslo v letech 1930 až 1933 na takovéto výplatě.

**Čís. 14444.**

**Stát jako vymáhající věřitel nemusí v exekučním návrhu tvrditi a osvědčiti likviditu zabavované pohledávky podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čis. 291 Sb. j. z., ani, že pohledávka byla již k výplatě poukázána.**

(Rozh. ze dne 14. června 1935, R I 529/35.)

Prv ý s o u d povolil československému státu jako vymáhajícímu věřiteli exekuci na dlužníkovu pohledávku za státem. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: O pohledávkách za státem platí ustanovení čl. IX uvozovacího zákona k exekučnímu řádu, podle něhož zůstaly v platnosti předpisy dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čis. 291 sb. z. a n., které prohlašují nepřipustným soudní zabavení pohledávek za státem dosud nelikvidovaných a k výplatě nepoukázaných. Na vymáhajícím věřiteli jest, by likviditu i poukaz pohledávky k výplatě podle § 54 čis. 3 ex. ř. již v exekučním návrhu tvrdil a prokázal (rozh. čis. 7277, 12055 sb. n. s.). Vymáhající strana v exekučním návrhu tyto okolnosti ani netvrdila, ani neosvědčila.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

## D ů v o d y :

Vymáhající věřitel sice v návrhu na povolení exekuce výslovně nevrldil ani neosvědčil likvidnost zabavované pohledávky podle zmíněného dvor. dekretu, ale vymáhajícím věřitelem byl v souzené věci sám stát, jenž právě již podáním žádosti za povolení exekuce na pohledávku v ní označenou projevil, že pohledávka ona jest likvidní. Není tu tedy porušení předpisu § 54 čis. 3 ex. ř., poněvadž se strany státu onoho výslovného poukazu na likvidnost a poukaz k výplatě pohledávky zabavované neb osvědčení toho v žádosti samé nebylo potřebí.